

АРТЕМЧУК Іван Омелянович

Випускник
нафтопромислового
факультету (1958 р.)

Начальник Управління кадрів
НАК «Нафтогаз України» (до 2005 р.)
Заслужений працівник промисловості
України, ветеран нафтової та газової
промисловості. Кандидат економічних
наук, дійсний член Української
нафтогазової академії.
Учасник Великої Вітчизняної війни

Народився 6 вересня 1934 року у с. Черна (тепер — с. Черна) Старокостянтинівського району Хмельницької області в селянській сім'ї Омеляна Демидовича та Феодосії Карпівни. Спершу навчався у чернівецькій школі, а згодом перейшов до кустовецької у сусідньому районі, яку й закінчив зі срібною медаллю. Ще школярем хлопець часто спілкувався зі своїми старшими товаришами, які вже навчалися у Львівській політехніці. Натхненний їхніми розповідями, він також вирішив вступати в цей виш, обравши нафтопромисловий факультет. Крім того, на той час студенти Львівської політехніки отримували велику стипендію, що мало велике значення, адже батьки не могли суттєво допомагати синові. Так у 1953 р. Іван Артемчук долучився до студентських лав Львівської політехніки.

В інституті тоді працювало багато відомих викладачів, і з великою повагою Іван Омелянович згадує керівників бурової практики — доцента А. М. Скачедуба та доцента Є. М. Тирмана, заступника декана, які дуже допомогли йому у підготовці дипломного проекту. А ректор інституту С. М. Ямпольський, котрий пізніше став директором Інституту економіки АН УРСР, був головою ради цього інституту, коли І. О. Артемчук у 1970 р. захищав кандидатську дисертацію на тему «Господарський розрахунок і ефективність використання основних фондів бурових підприємств».

У 1958 р. Іван Омелянович закінчив навчання за спеціальністю «Розробка нафтових і газових родовищ», здобувши фах гірничого інженера, і розпочав свій трудовий шлях помічником бурильника, бурильником, буровим майстром, інженером Бохівської контори розвідувального буріння (м. Долина Івано-Франківської області), яку очолював талановитий організатор буріння свердловин С. Я. Носко, а головним інженером був відомий спеціаліст нафтової і газової промисловості, громадський діяч І. В. Діак.

Пізніше, у 1960–1962 рр., Іван Артемчук працював інженером, старшим інженером, начальником відділу буріння новоствореної Центральної науково-дослідної лабораторії Івано-Франківського (колишнього Станіславського) раднаргоспу. Разом із випускниками Львівського політехнічного інституту М. Й. Марухняком, М. І. Зозуляком, Т. М. Бондаруком та іншими спеціалістами виконував важливу роботу з вироблення методики буріння у складчастих Карпатах із зміщеного положення

устья свердловин. Із Комітету у справах винаходів та відкриттів при Раді Міністрів СРСР 7 липня 1961 року було отримано Посвідчення про внесення цієї роботи в книгу Державної реєстрації № 25086 із пріоритетом. За цією методикою ефективно пробурено багато нафтових та газових свердловин на Прикарпатті.

Згодом була робота у промислово-транспортному відділі Івано-Франківського обкому партії, в ЦК КПУ у Відділі важкої промисловості на посадах інструктора, завідувача сектора нафтової та газової промисловості, пізніше — інструктора Відділу важкої промисловості та енергетики ЦК КПРС.

У 1991 р. Івана Омеляновича призначили заступником керівника з питань економіки Всесоюзного госпрозрахункового тресту «Союзнафтокомплект», а згодом — заступником директора державного підприємства з комплектування устаткуванням об'єктів нафтової промисловості «Роснафтокомплект» Міністерства палива та енергетики Російської Федерації.

Під час роботи у Москві І. О. Артемчук займався переважно питаннями розвитку нафтогазової промисловості районів СРСР, зокрема України, Білорусії, Башкирії, Удмуртії, Пермської, Оренбурзької, Волгоградської областей

Лондон, 1998 р.

Росії, а також спорудженням газопереробних заводів Західного Сибіру з метою утилізації супутнього нафтового газу, які вже тоді поступово ставали основним джерелом постачання енергоносіїв в Україну.

Повернувшись на Батьківщину та використовуючи вже набутий солідний досвід, Іван Омелянович із 1992 р. почав працювати на посаді начальника Управління кадрів і соціального розвитку, був членом колегії Державного комітету України з нафти і газу, а з 1995 р. — начальником Управління з питань комплектування і підготовки кадрів. У 1997 р. його призначили заступником начальника управління кадрів акціонерного товариства «Укргазпром», а наступного року — начальником Управління кадрів НАК «Нафтогаз України», де Іван Артемчук був також членом правління.

Виступ перед учасниками семінару молодих спеціалістів, м. Красноград, 2003 р.

Працюючи в Києві, Іван Омелянович приділяв багато уваги проблемам видобування нафти і газу, спорудження нових магістральних газопроводів зі сходу України на захід, а також трансконтинентальних «Союз» і «Уренгой–Помари–Ужгород», побудови розгалуженої системи газопостачання України.

За роки роботи в Україні Іван Артемчук весь час прагнув до підвищення свого фахового рівня. Із цією метою він у 1994 р. проходив навчання на курсах менеджерів в Інституті сучасних бізнес-наук в Угорщині, у 1995 р. — у США на курсах з економічних питань трубопровідного транспорту, а в 1998 р. — у Великобританії на курсах із питань організації корпоративного менеджменту у нафтовій і газовій промисловостях.

Будучи членом правління НАК «Нафтогаз України», брав активну участь у підготовці багатьох нормативних документів із забезпечення діяльності підприємств галузі та укомплектування їх кваліфікованими кадрами, особливо в організаційний період. Крім того, протягом багатьох років він є членом редколегії науково-виробничого журналу «Нафтова і газова промисловість». Йому також належить підтримка ініціативи щодо поліпшення умов життя ветеранів галузі, розробка програми горизонтальної ротації кадрів із метою їх професійного зростання та всебічного використання творчих і організаторських здібностей.

Багато уваги Іван Омелянович приділяв питанням заохочення працівників галузі, організації та вдосконаленню нагородної системи в галузі, проведенню семінарів для працівників кадрових служб і молодих спеціалістів.

І. О. Артемчук — автор та співавтор більш як 40 друкованих праць, зокрема монографій «Бурение глубоких скважин и хозрасчет» (1968), «Экономика бурения нефтяных и газовых скважин» (1971), «Нафта і газ України» (1997), «Сьогодення та перспективи» (2005), «Пути повышения рентабельности в нефтяной промышленности Украинской ССР» (1971).

За вагомий особистий внесок у розвиток нафтогазового комплексу Івана Омеляновича було нагороджено орденами «За заслуги» III ст., Данила Галицького, «Знак пошани», медалями «Захиснику Вітчизни», «65 лет Победы в Великой отечественной войне 1941–1945 гг.» та іншими ювілейними та трудовими медалями, грамотами Президії Верховної Ради РРФСР, Кабінету Міністрів України, Київського міського голови, Державного комітету України з нафти і газу, Державного комітету нафтової, газової та нафтопереробної промисловості України, почесними грамотами НАК «Нафтогаз України», почесними відзнаками НАК «Нафтогаз України» III, II та I ст., почесною відзнакою «Тернопільгаз». Йому присвоєні почесні звання «Заслужений працівник промисловості України», «Відмінник нафтової промисловості СРСР», «Почесний працівник газової промисловості СРСР», «Почесний працівник «Укргазпрому».

Сьогодні, перебуваючи на заслуженому відпочинку, Іван Омелянович приділяє майже весь свій час родині: дружині Галині Петрівні, яка була його подругою ще у шкільні роки, а згодом стала вірним помічником і добрим порадиником, доньці Людмилі, онучці Оленці, а разом із улюбленим правнуком В'ячеславом любить грати у шахи.

Життєве кредо Івана Артемчука — *постійно вчитися самому і допомагати іншим.*

Із дружиною Галиною Петрівною та правнуком В'ячеславом